

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph. D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **E. R.**
bytem D. P., K.
zastoupena advokátem Mgr. Ing. Martinem Kopeckým,
sídlem U Křižovatky 608, 280 02 Kolín,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5,

za účasti: **1) Ing. M. Š.**
2) Ing. J. Š.
oba bytem D. P., K.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2016, č. j. 054325/2016/KUSK, sp. zn. SZ 147592/2015/KUSK REG/Gr,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 17. 5. 2016 Krajskému soudu v Praze, domáhá vyslovení nicotnosti *in eventum* zrušení

rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2016 vydaného pod č. j. 054325/2016/KUSK a sp. zn. SZ 147592/2015/KUSK REG/Gr, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Úvaly, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 2. 9. 2015, č. j. MEUV 100009/2015 STU. Stavební úřad tímto rozhodnutím k žádosti osob zúčastněných na řízení umístil stavbu „oplocení pozemků“ parc. č. X a X v katastrálním území x (stejně jako všechny pozemky dále uváděné).

2. Žalobkyně předně navrhl, aby soud vyslovil nicotnost napadeného rozhodnutí, neboť v souladu s § 86 odst. 2 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném od 1. 4. 2015 (dále jen „stavební zákon“), je žadatel povinen k žádosti o vydání územního rozhodnutí připojit též dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí, která obsahuje průvodní zprávu, souhrnnou technickou zprávu, výkresovou dokumentaci a dokladovou část. Podle § 86 odst. 5 stavebního zákona stavební úřad řízení zastaví, pokud není dokumentace pro vydání územního řízení zpracována projektantem. V předmětném územním řízení žadatelé předložili toliko jednoduchý náskres oplocení, který nebyl zpracován projektantem, a nesplňoval tak jednu ze základních podmínek stanovených zákonem, což je zřejmé i z rozhodnutí stavebního úřadu, ve kterém se uvádí, že *„vzhledem k jednoduchosti umístované stavby nepovažoval stavební úřad za nutné vyzývat žadatele k doplnění dokumentace zpracované projektantem“*. Je tedy nepochybné, že stavební úřad postupoval nesprávně, neboť nepřistoupil k zákonem předvídanému zastavení řízení, ale vydal rozhodnutí ve věci. Tím stavební úřad překročil svoji pravomoc svěřenou mu zákonem a na jeho rozhodnutí je třeba hledět jako na nicotný akt. S ohledem na skutečnost, že je nicotné již rozhodnutí stavebního úřadu, je nicotné také napadené rozhodnutí.
3. Dále žalobkyně namítla, že stavební úřad vydal napadené rozhodnutí i přesto, že nebyla doložena dokumentace pro vydání územního rozhodnutí v rozsahu stanoveném zákonem, neboť podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb (dále jen „vyhláška č. 499/2006 Sb.“), projektová dokumentace pro vydání územního rozhodnutí o umístění stavby podle § 86 odst. 2 písm. e) stavebního zákona obsahuje pět částí, a to průvodní zprávu, souhrnnou technickou zprávu, situační výkresy, výkresovou dokumentaci a dokladovou část. Stavební úřad tedy opět pochybil. Tímto postupem přitom bylo zasaženo nejen do práv žalobkyně, ale byl rovněž ohrožen veřejný zájem, který je povinen stavební úřad chránit. Znalost kompletní projektové dokumentace žalobkyně považuje za zcela zásadní, neboť pouze tak může stavební úřad kvalifikovaně rozhodnout, zda jsou splněny všechny zákonem stanovené podmínky pro vydání územního rozhodnutí.
4. Žalobkyně rovněž namítá, že žalovaný zcela rezignoval na přezkum její námitky, že dle § 7 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby (dále jen „vyhláška č. 268/2009 Sb.“), provedení oplocení nesmí ohrožovat bezpečnost osob, účastníků silničního provozu a zvířat. Žalobkyně uplatnila námitku vůči oplocení ohledně jeho tvaru a umístění v řádné lhůtě, přičemž uvedla, že oplocení je koncipováno tak, že vytvoří tzv. slepou kapsu, v níž dojde k záchytu volně se pohybující zvěře, která se v dané lokalitě vyskytuje. Vzhledem k tomu, že tato vystresovaná zvěř pak bude pobíhat v zastavěném území, dojde rovněž k ohrožení bezpečnosti zde žijících osob a účastníků silničního provozu.
5. V dalším žalobním bodu žalobkyně namítla, že vybudováním oplocení dojde k narušení jejího vlastnického práva, neboť veškeré přístupové cesty sloužící osobám, zvířatům a

technice budou cíleně svedeny na její sousední pozemek. Přestože tuto skutečnost uvedla žalobkyně již jako odvolací námitku, žalovaný se s ní vypořádal pouze konstatováním, že stavební úřad je vázán žádostí žadatele a nelze určovat, z jaké strany si má vlastník pozemek oplotit. Přitom podle § 89 odst. 4 stavebního zákona může osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a), b) stavebního zákona uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, v jakém je její právo dotčeno. Podle § 89 odst. 6 stavebního zákona stavební úřad posoudí námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Žalovaný tedy pochybil, pokud se dostatečně nevypořádal s uvedenou odvolací námitkou, přestože je zřejmé, že realizací oplocení může dojít k narušení vlastnického práva žalobkyně.

6. Záměr podle žalobkyně také nerespektuje již vydané platné územní rozhodnutí, ve kterém bylo pevně stanoveno umístění vjezdu na pozemek ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení, který je navíc již vybudován a zkolaudován. Bylo tedy povinností stavebního úřadu vzít tuto skutečnost při posuzování záměru v úvahu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí však zcela absentuje argumentace, která by se s touto námitkou žalobkyně vypořádala.
7. Dále žalobkyně namítla, že stavební úřad uložil žadatelům v oznámení o zahájení územního řízení ze dne 19. 6. 2015 povinnost trvale vyvěsit informaci o záměru do doby konání veřejného ústního jednání, avšak žadatelé tuto povinnost nesplnili, což žalobkyně žalovanému prokázala fotodokumentací. Žalovaný však uzavřel, že z předložené spisové dokumentace vyplývá opak, a dospěl tak na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním. Žalovaný nevzal v úvahu, že žadateli vyvěšená informace o záměru nebyla chráněna proti povětrnostním vlivům, a zůstala tak po určitou dobu nečitelná. Žadatelé tak splnili svou povinnost pouze částečně, a zamezili tak dalším osobám v seznámení se se záměrem. Žalovaný měl z výše uvedených důvodů rozhodnutí stavebního úřadu zrušit pro vady předcházejícího řízení.
8. Žalobkyně také brojí proti tomu, že se žalovaný nezabýval její námitkou ohledně nenaplnění účelu umísťovaného oplocení, neboť přestože stavební úřad ve svém rozhodnutí vymezil účel oplocení shodně s žádostí žadatele jako „ochrana majetku“, je zřejmé, že vzhledem k tomu, že oplocení má být vybudováno toliko ze dvou stran, tento účel stavba plnit nemůže. Žalovaný se však uvedenou námitkou žalobkyně v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval.
9. Posledním žalobním bodem žalobkyně namítala, že i ze strohého a laicky zpracovaného podkladu je zřejmé, že oplocení s ohledem na jeho rozsah nesplňuje statické a technické podmínky. Dotčená lokalita je totiž vyvýšena nad okolní terén a je silně namáhána větrnými poryvy. Navrhovaná rozteč sloupků oplocení společně s absencí bezpečnostních vzpěr tak může způsobit vážná zranění osob, zvířat a případně i škodu na majetku žalobkyně. Žalovaný tedy pochybil, jestliže odmítl danou námitku žalobkyně přezkoumat, ač podle § 7 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb. nesmí provedení oplocení ohrožovat bezpečnost osob, účastníků silničního provozu a zvířat.
10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že námitku týkající se nepředložení projektové dokumentace zpracované projektantem žalobkyně v odvolání vůbec neuplatnila. Dále konstatoval, že v souladu s § 103 odst. 1 písm. e) bod č. 14

stavebního zákona je oplocení stavbou, která nevyžaduje žádné stavební povolení ani ohlášení stavebního úřadu, a navrhovanému záměru postačí vydání územního souhlasu s jeho umístěním dle § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Podle § 96 odst. 10 stavebního zákona obsahové náležitosti žádosti o územní souhlas a jeho příloh stanoví prováděcí předpis, podle nějž je třeba předložit toliko jednoduchý technický popis záměru s příslušnými výkresy podle jeho charakteru [viz příloha č. 9 části B vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“)]. Pouze pokud je to nezbytné, stavební úřad vyzve podle § 96 odst. 5 stavebního zákona žadatele k doplnění žádosti o údaje a podklady přiměřené k povaze záměru, a to včetně dokumentace, která musí být u staveb podle § 96 odst. 2 písm. e) stavebního zákona a u ohlašovaných staveb podle § 104 odst. 1) až e) stavebního zákona zpracovaná projektantem. Je zřejmé, že k drátěnému oplocení nebylo nezbytné dokládat projektovou dokumentaci. Ve zbytku žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se s námitkami žalobkyně vypořádal.

11. Osoby zúčastněné na řízení se k věci nevyjádřily.
12. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 25. 5. 2015 byla stavebnímu úřadu doručena žádost osob zúčastněných na řízení (žadatelů) o územní souhlas k oplocení pozemků parc. č. X a parc. č. X z východní a severní strany s tím, že oplocení bude provedeno z ocelových sloupků a drátěného pletiva dle připojeného nákresu.
13. Dne 19. 6. 2015 rozhodl stavební úřad podle § 96 odst. 5 stavebního zákona o projednání záměru v územním řízení, neboť záměr nesplňoval podmínky pro vydání souhlasu, jelikož žádost neobsahovala souhlasy osob, které mají vlastnická práva nebo práva odpovídající věcnému břemeni k pozemkům, které mají společnou hranici s pozemkem, na kterém má být stavební záměr uskutečněn.
14. Dne 19. 6. 2015 vydal stavební úřad oznámení o zahájení územního řízení a současně nařídil k projednání žádosti veřejné ústní jednání na 23. 7. 2015.
15. Dne 22. 7. 2015 bylo stavebnímu úřadu doručeno podání žalobkyně obsahující námitky proti umístění oplocení pozemků parc. č. X a parc. č. X. Žalobkyně namítala: 1) nepřijatelnost a nevhodnost oplocení uvedených pozemků pouze ze severní a východní strany, 2) zamezení volného pohybu zvířete, 3) nevyřešený vstup na uvedené pozemky z ul. N. R., tj. pozemku parc. č. X, 4) nesoulad záměru s územím rozhodnutím ze dne 10. 4. 2017, č. j. K/10063/06/SU/Bul, 5) nesplnění statických a technických podmínek pro stavbu plotu, 6) neřešení geodetického vytyčení správnosti umístění plotu, 7) problematické umístění plotu na hranici s pozemkem parc. č. X, 8) nezajištění řádného veřejného vyvěšení oznámení o záměru.
16. Součástí správního spisu je dále souhlasné vyjádření obce x ze dne 6. 5. 2015 s vybudováním oplocení pozemků parc. č. X a parc. č. X a dále nesouhlasné vyjádření žalobkyně ze dne 25. 5. 2015.
17. Ze správního spisu také plyne, že napadené rozhodnutí, ačkoli je na kopii předložené žalobkyni označeno datem 4. 6. 2016, bylo vydáno dne 4. 4. 2016. Tato skutečnost plyne jednak z ručně provedené opravy na originálu rozhodnutí, a jednak ji nepřímo potvrzují další v řízení provedené úkony (například skutečnost, že rozhodnutí bylo dne 14. 4. 2015 vyvěšeno na úřední desce a dne 15. 4. 2015 vypraveno).

18. Poté, co soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a po vyčerpání řádných opravných prostředků, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť oba účastníci vyjádřili s tímto postupem souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
19. Podle § 103 odst. 1 písm. e) bod 14. stavebního zákona je oplocení stavbou, pro kterou není vyžadováno stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu.
20. Podle § 76 odst. 1 stavebního zákona lze umisťovat stavby nebo zařízení, jejich změny, měnit vliv jejich užívání na území, měnit využití území a chránit důležité zájmy v území jen na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, nestanoví-li zákon jinak.
21. Podle § 96 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad místo územního rozhodnutí vydá územní souhlas, pokud je záměr v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, poměry v území se podstatně nemění a záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.
22. Podle § 96 odst. 5 stavebního zákona, dojde-li stavební úřad k závěru, že žádost nebo záměr nesplňuje podmínky pro vydání územního souhlasu, nebo mohou být přímo dotčena práva dalších osob kromě osob uvedených v odstavci 3 písm. d), ledaže by s tím tyto osoby vyslovily souhlas, rozhodne usnesením o provedení územního řízení; toto usnesení se oznamuje pouze žadateli a nelze se proti němu odvolat. Žádost o územní souhlas se považuje za žádost o vydání územního rozhodnutí, a pokud je to pro posouzení záměru nezbytné, vyzve stavební úřad žadatele k doplnění žádosti o údaje a podklady přiměřeně k povaze záměru, včetně dokumentace, která musí být u staveb podle odstavce 2 písm. e) a u ohlašovaných staveb podle [§ 104 odst. 1 písm. a\) až e\)](#) zpracována projektantem. Lhůta pro vydání územního rozhodnutí začíná běžet od právní moci usnesení podle věty první.
23. Podle § 96 odst. 10 stavebního zákona stanoví obsahové náležitosti žádosti o územní souhlas a jejích příloh a obsahové náležitosti územního souhlasu a jeho příloh prováděcí právní předpis.
24. Podle § 86 odst. 5 stavebního zákona, neobsahuje-li žádost o vydání územního rozhodnutí požadované náležitosti, stavební úřad vyzve žadatele k jejímu doplnění a řízení přeruší; usnesení o přerušení se oznamuje pouze žadateli. Pokud dokumentace pro vydání územního rozhodnutí není zpracována projektantem, stavební úřad řízení zastaví; usnesení o zastavení řízení se doručuje pouze žadateli.
25. Soud se předně zabýval návrhem na vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí stavebního úřadu, který žalobkyně odůvodnila tím, že žadatelé předložili pouze jednoduchý náskres stavebního záměru, který nebyl zpracován projektantem, a proto měl stavební úřad v souladu s § 86 odst. 5 stavebního zákona předmětné řízení bez dalšího zastavit. Základní definice nicotnosti je obsažena v § 77 odst. 1 a 2 správního řádu, podle nějž je nicotným rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný, rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Ještě před účinností správního řádu obdobně nicotný správní akt definovala judikatura; například podle rozsudku

rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 – 96, nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti. Judikatura tedy ve snaze ochránit třetí osoby klade důraz na to, že nicotnost může působit jenom tak závažná vada rozhodnutí, že musí být každému zřejmé, že rozhodnutí nemůže působit vůbec žádné právní účinky. Napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu, nicméně žádnou takto závažnou vadou netrpí. Dovolává-li se žalobkyně v této souvislosti skutečnosti, že stavební úřad neměl zákonný podklad pro vydání územního rozhodnutí, neboť měl postupovat v souladu s § 96 odst. 5 stavebního zákona a předmětné řízení zastavit, pak i v případě, že by byla tato námitka důvodná, by šlo toliko o vadu, která by způsobovala pouhou nezákonnost napadeného rozhodnutí, nikoliv však jeho nicotnost. Nedostatkem právního podkladu se totiž v poměrech institutu nicotnosti rozumí jen ty nejzávažnější vady dané naprostým nedostatkem pravomoci správního orgánu určité rozhodnutí vydat (např. kdyby žalovaná rozhodla o rozvodu manželství nebo by svým rozhodnutím udělila žalobci občanství třetí země apod.). Tento žalobní bod není důvodný.

26. Za účelem posouzení otázky, zda bylo třeba v dané věci předložit dokumentaci zpracovanou projektantem, a v jakém rozsahu bylo třeba tuto dokumentaci zpracovat, je nezbytné zabývat se primárně povahou záměru. Oplocení je ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) bodu 14 stavebního zákona stavbou, pro kterou není vyžadováno stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Pro takový záměr postačí vydání územního souhlasu [§ 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona]. Obsahové náležitosti žádosti o územní souhlas a jejich příloh pak dle § 96 odst. 10 stavebního zákona stanoví prováděcí právní předpis, kterým je vyhláška č. 503/2006 Sb. Podle jejího § 15 odst. 3 je třeba k žádosti o územní souhlas připojit grafické přílohy uvedené v části B formuláře žádosti o územní souhlas (příloha č. 7 k této vyhlášce), přičemž je zde pod bodem 7 uveden toliko požadavek na „jednoduchý technický popis záměru s příslušnými výkresy podle jeho charakteru“.
27. Jelikož žádost žadatelů o územní souhlas ze dne 25. 5. 2015 – ač by jinak forma územního souhlasu byla u takového záměru dostatečná – nesplňovala podmínky dle 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona (chyběly souhlasy osob, které mají vlastnická nebo jiná věcná práva k pozemkům nebo stavbám na nich a tyto pozemky mají společnou hranici s pozemkem, na kterém má být záměr uskutečněn), postupoval stavební úřad podle § 96 odst. 5 stavebního zákona, a tedy rozhodl o projednání záměru v územním řízení. V takovém případě se žádost o územní souhlas považuje za žádost o vydání územního rozhodnutí, přičemž stavební úřad, pokud je to pro posouzení záměru nezbytné, vyzve žadatele k doplnění údajů a podkladů přiměřených k povaze záměru, včetně dokumentace, která musí být u staveb podle 96 odst. 2 písm. e) stavebního zákona a u ohlašovaných staveb podle § 104 odst. 1 písm. a) až e) stavebního zákona zpracována projektantem. Oplocení však ani pod jeden z těchto případů, v nichž musí být doplněna dokumentace zpracovaná projektantem, nespadá. Stejně tak, nelze mít za to, že by s ohledem na povahu záměru (jednoduché drátěné oplocení) nestačil jednoduchý technický popis záměru s výkresem, ale bylo třeba požadovat předložení projektové dokumentace obsahující všechny náležitosti vyžadované pro vydání rozhodnutí o umístění stavby vyhláškou č. 499/2006 Sb. (tedy průvodní

zprávu, souhrnnou technickou zprávu, situační výkres, výkresovou dokumentaci a dokladovou část). Žalobní bod není důvodný.

28. Další žalobní bod se týká ohrožení bezpečnosti osob, účastníků provozu a zvířat ve smyslu § 7 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb., které má být podle žalobkyně způsobeno tím, že oplocení vytvoří tzv. slepou kapsu, ve které bude docházet k záchytu volně pobíhající zvěře. Tvzení žalobkyně, že žalovaný v napadeném rozhodnutí na přezkum této námitky zcela rezignoval, nelze přisvědčit, neboť na str. 2 rozhodnutí žalovaný k dané otázce uvedl, že předmětné pozemky jsou určeny k zástavbě rodinnými domy, a to územním rozhodnutím ze dne 10. 4. 2007, č. j. K/10063/06/SU/Bul, přičemž v tomto územním řízení bylo vydáno i stanovisko správního orgánu na úseku ochrany přírody a krajiny. V daném územním rozhodnutí přitom nebyla stanovena žádná podmínka vztahující se k provedení oplocení. Žalovaný tak podle soudu z hlediska přezkoumatelnosti svých závěrů reagoval na zmíněnou odvolací námitku a svůj závěr odůvodnil, přičemž jeho odůvodnění lze označit za srozumitelné a přezkoumatelné, jakkoli je velmi stručné. Není současně pravda, že by žalovaný na tuto odvolací námitku reagoval jen tím, že námitky žalobkyně „*přesahují rozsah zákonných podmínek účastníka řízení*“, jak žalobkyně uvádí v žalobě. Obdobně jako žalovaný se pak vyjádřil i stavební úřad k obsahově stejné námitce žalobkyně uplatněné v prvostupňovém řízení. Námitka žalobkyně poukazující na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pokud jde o vypořádání této odvolací námitky, je tedy nedůvodná.
29. Žalobkyně dále namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou poukazující na narušení jejího vlastnického práva tím, že veškerý přístup na oplocované pozemky bude sveden na pozemek v jejím vlastnictví (parc. č. X). Žalovaný na tuto odvolací námitku reagoval opět poměrně stručně, neboť uvedl pouze tolik, že žadatelům není možné nařizovat, z jakých stran má být oplocení jejich pozemku vybudováno. Jakkoli je toto odůvodnění velmi lakonické, nelze mít za to, že by žalovaný tuto odvolací námitku opomenul. Soud nad rámec toho poukazuje na vyjádření osob zúčastněných na řízení, které učinily k podanému odvolání. Tam upozornily na skutečnost, že i po částečném oplocení pozemků bude vstup na ně zajištěn z pozemku parc. č. X. Tento pozemek, jak soud ověřil v katastru nemovitostí, skutečně sousedí s oplocovanými pozemky (resp. s jedním z nich, a sice s pozemkem parc. č. X) a je ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení. Totéž platí i o vedlejším pozemku parc. č. X. Tento žalobní bod není důvodný.
30. Dalším žalobním bodem žalobkyně brojila proti tomu, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s její námitkou, že vydané územní rozhodnutí je v rozporu s již vydaným platným územním rozhodnutím ze dne 10. 4. 2007. Žalovaný k této otázce ve svém rozhodnutí uvedl, že se pozemky nachází v zastavěném území a jsou určeny k zástavbě rodinnými domy, a to územním rozhodnutím ze dne 10. 4. 2007, č. j. K/10063/06/SU/Bul, přičemž v tomto územním rozhodnutí nejsou stanoveny žádné podmínky pro provedení oplocení. Žalovaný tedy na odvolací námitku žalobkyně reagoval, byť opět velmi stručně. Námitka poukazující na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí proto není důvodná. Jen pro úplnost soud poukazuje na skutečnost, že žadatelé (osoby zúčastněné na řízení) se ve svém vyjádření k podanému odvolání žalobkyně vyjádřili tak, že počítají s přerušением oplocení (či případně vybudováním branky) v místě vjezdu na pozemek. Rovněž také zdůraznili, že vstup na jejich pozemek je dále také možný z pozemku parc. č. X, jak již bylo shora uvedeno.
31. Žalobkyně rovněž namítala, že žadatelé nesplnili povinnost zveřejnit stavební záměr, která

jím byla uložena ze strany stavebního úřadu v oznámení o zahájení územního řízení ze dne 19. 6. 2015, resp. že oznámení o záměru zůstalo po určitou dobu nečitelné. Soud nesdílí názor žalobkyně, že žalovaný dospěl v této otázce k nesprávným skutkovým zjištěním, pokud uzavřel, že ze spisového materiálu lze dovodit, že záměr byl řádně zveřejněn (vyvěšen) na místě určeném stavebním úřadem. Pokud jde o fotografie, které žalobkyně připojila ke svému podání ze dne 22. 7. 2015 a později k odvolání, je z nich sice patrné, že vyvěšené listiny informující o plánovaném stavebním záměru byly částečně poškozeny, avšak nikoli v takové míře, že by nezůstaly alespoň v potřebné míře čitelné. Nebyly tedy poničeny tak, že by z nich nebylo zjištělné, o jaký záměr a na jakých pozemcích jde. Nadto jsou fotografie, které vyvěšené listiny zachycují v zmenšené podobě, vytištěné pouze černobíle. Lze tedy předpokládat, že při čtení vyvěšených listin v jejich původní velikosti (A4), by byly čitelnější, než je tomu právě na předložených fotografiích. Avšak i v případě, že by zůstala informace o záměru po určitou dobu skutečně nečitelná, nejednalo by se o na natolik závažnou vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného či jemu předcházejícího rozhodnutí stavebního úřadu. Z reakcí žalobkyně v řízení (a to jak z námitek ze dne 22. 7. 2015, tak ale také z jejího prvního podání ze dne 25. 5. 2015) je totiž zřejmé, že se stavebním záměrem byla zcela nepochybně seznámena v dostatečné míře, a to již v den podání žádosti o územní souhlas. Žalobkyně je přitom ve správním soudnictví oprávněna hájit pouze svá práva, a nikoli se zasazovat o práva jiných. Ani tento žalobní bod tudíž soud neposoudil jako důvodný.

32. Dalším žalobním bodem žalobkyně namítala, že umísťovaná stavba nenaplnuje účel, který byl určen v rozhodnutí o umístění stavby jako „ochrana majetku“, neboť oplocení je vybudováno pouze ze dvou stran předmětného pozemku. Žalovaný podle ní pochybil, jestliže se danou odvolací námitkou v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval. Soud ani tuto námitku žalobkyně neshledal důvodnou. Přestože se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil spíše v obecné rovině k tomu, že byly splněny podmínky pro vydání územního rozhodnutí, přičemž podle něj není v kompetenci stavebního úřadu určovat vlastníkovu pozemku, z jaké strany má být jeho pozemek oplocen, neshledává soud, že by v této části scházelo odůvodnění zcela. Navíc má soud za to, že při posouzení způsobu vypořádání této odvolací námítky je třeba také zohlednit její relevanci. Je zcela nepochybné, že i oplocení, které se nachází pouze ze dvou stran pozemku, může sloužit k ochraně majetku, neboť takto zamezuje vstupu a vjezdu na pozemek právě z těchto stran. Stejně tak je možné, aby vlastník pozemku vybudoval nejprve první část oplocení a teprve následně oplotil i zbývající části pozemku.
33. Ani poslední námitku žalobkyně týkající se nesplnění statických a technických podmínek stavby soud neshledal důvodnou. Sporná stavba spočívá v drátěném oplocení o maximální výšce 1,8 m umístěném na ocelových sloupcích uchycených v zemi na betonových patkách. Jedná se tedy o zcela standardní oplocení, které při obvyklých podmínkách nepochybně nebude představovat žádné nebezpečí, jak žalobkyně tvrdí. K tomu by mohlo dojít pouze za zcela specifických okolností spočívajících např. ve zcela mimořádných podmínkách dané lokality či samotné stavby. Tvzení žalobkyně obsažená v žalobě jsou v této otázce víceméně obecná. Uvádí, že stavba je umístěna v lokalitě vyvýšené nad okolní terén, která je silně namáhána poryvy větru. Nelze však pominout, že jde o oplocení, které nebude znamenat pevnou a pro vítr nepropustnou překážku. Stejně tak tvzení žalobkyně o nepřiměřené rozteči sloupků či absenci bezpečnostních vzpěr je třeba označit za obecná, neboť neuvádí, jaká rozteč sloupků je podle jejího názoru žádoucí, ani z jakého přesného důvodu a v jaké podobě jsou v daném případě potřebné bezpečnostní vzpěry. Pokud pak

jde o tvrzení žalobkyně, že neexistuje žádná odborná osoba, která by byla garantem správnosti a bezpečnosti dané stavby, je k tomu třeba uvést, že je to právě stavební úřad, který se těmito otázkami zabývá, přičemž tuto činnost vykonává prostřednictvím zaměstnanců, pro něž stavební zákon stanoví v § 13a zvláštní kvalifikační požadavky. Ani tento žalobní bod není důvodný.

34. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.
36. Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však nebyla osobám zúčastněným na řízení uložena žádná povinnost, a proto soud rozhodl, že nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. února 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

